



PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

DOK 2-411-8/05/PW

Warszawa, 30 kwietnia 2007 r.

DECYZJA Nr DOK – 53 / 07

Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) w zw. z art. 80 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (Dz. U. z 2005 r., Nr 244, poz. 2080 z późn. zm.) oraz w zw. z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (Dz. U. Nr 50 poz. 331) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **umarza** jako bezprzedmiotowe postępowanie antymonopolowe wszczęte z wniosku FBPS Polska Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie w związku z podejrzeniem nadużywania przez Telekomunikację Polską S.A. z siedzibą w Warszawie pozycji dominującej na krajowym rynku świadczenia usługi krajowych połączeń telefonicznych w stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej dla konsumentów oraz na krajowym rynku świadczenia usługi międzynarodowych połączeń telefonicznych w stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej dla konsumentów poprzez ograniczanie abonentom wybierającym plan taryfowy „plan tp socjalny” Telekomunikacji Polskiej S.A. możliwości korzystania z usług innych operatorów telekomunikacyjnych, co może przeciwdziałać ukształtowaniu się warunków niezbędnych do rozwoju konkurencji i stanowić naruszenie art. 8 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*.

UZASADNIENIE

1. W dniu 28 lipca 2005 r. do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej Prezesem Urzędu) wpłynął wniosek¹ spółki FBPS Polska Sp. z o.o. z siedzibą w

¹ Pismo FBPS Polska Sp. z o.o. z dnia 27 lipca 2005 r.

Warszawie (zwanej dalej FBPS lub Wnioskodawcą) o wszczęcie postępowania antymonopolowego przeciwko Telekomunikacji Polskiej S.A. z siedzibą w Warszawie (zwanej dalej TP), w sprawie praktyk ograniczających konkurencję, określonych w art. 8 ust. 1 oraz art. 8 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080 z późn. zm.) zwanej dalej także *Ustawą*.

2. Wnioskodawca wskazał, że jego zdaniem oferowanie przez TP „planu tp socjalnego”, zawierającego niezgodne z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa zastrzeżenie, że wybierający tę ofertę abonent nie będzie miał możliwości korzystania z usług innych operatorów, jest wynikającym z posiadania pozycji dominującej na rynku usług telefonicznych świadczonych w stacjonarnych publicznych sieciach telefonicznych działaniem mającym znamiona określonego w art. 8 ust. 2 pkt 5 *Ustawy* nadużywania pozycji dominującej.
3. Jako zarzut FBPS sformułował „*ograniczenie abonentom wybierającym plan taryfowy „plan tp socjalny” TP S.A. możliwości korzystania z usług innych operatorów telekomunikacyjnych*”.
4. Rynki właściwe Wnioskodawca określił jako krajowy rynek świadczenia usługi krajowych połączeń telefonicznych w stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej dla konsumentów oraz krajowy rynek świadczenia usługi międzynarodowych połączeń telefonicznych w stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej dla konsumentów.
5. W dniu 19 stycznia 2006 r. Prezes Urzędu wszczął postępowanie antymonopolowe zgodnie z wnioskiem FBPS o czym zawiadomił Strony.
6. W czasie trwania niniejszego postępowania, w dniu 21 kwietnia 2007 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (Dz. U. Nr 50 poz. 331), która zastąpiła uprzednio obowiązującą ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów*.
7. Na mocy art. 131 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* do postępowań wszczętych na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* i niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy z 16 lutego 2007 r. tj. do dnia 21 kwietnia 2007 r., stosuje się jednak przepisy dotychczasowe.
8. Sformułowanie art. 131 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* w sposób jednoznaczny wskazuje, że do zakończenia spraw będących w toku w dniu 21 kwietnia 2007 r., zarówno w aspekcie materialnoprawnym jak i procesowym, odnoszą się wyłącznie przepisy ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów*, a fakt

zmiany przepisów w toku postępowania nie stanowi okoliczności wpływającej na przebieg postępowania, kwalifikację prawną zarzucanych czynów czy też ich ocenę.

9. W konsekwencji wyłączną podstawą prawną przeprowadzenia niniejszego postępowania, jego zakończenia oraz wydania decyzji administracyjnej są przepisy ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów*.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył, co następuje.

10. W dniu wszczęcia postępowania antymonopolowego z wniosku FBPS (19 stycznia 2006 r.), przed Prezesem Urzędu toczyło się postępowanie antymonopolowe sygn. akt: DOK 2-411-3/05/PW wszczęte przeciwko TP w dniu 3 czerwca 2005 r. na wniosek Tele2 Polska Spółka z o.o. (dalej: Tele2).
11. W postępowaniu tym Tele2 zarzuciła TP nadużywanie pozycji dominującej na krajowym rynku dostępu do usług połączeń telefonicznych w stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej, świadczonych na zasadzie numeru dostępu i preselekcji poprzez przeciwdziałanie ukształtowaniu warunków niezbędnych do powstania lub rozwoju konkurencji w drodze stosowania klauzuli wyłączności na korzystanie z publicznie dostępnych usług telefonicznych Telekomunikacji Polskiej S.A., co mogło stanowić naruszenie art. 8 ust. 1 oraz 8 ust. 2 pkt 5 *Ustawy* oraz art. 82 *Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską* (O.J. C 325, 24/12/2002) (dalej *TWE*).
12. Postępowanie antymonopolowe sygn. akt: DOK 2-411-3/05/PW zostało zakończone decyzją administracyjną Nr DOK - 112/06 z dnia 28 września 2006 r.
13. W decyzji tej Prezes Urzędu nie stwierdził stosowania przez TP praktyki ograniczającej konkurencję, polegającej na przeciwdziałaniu ukształtowaniu warunków niezbędnych do powstania lub rozwoju konkurencji poprzez stosowanie klauzuli wyłączności na korzystanie z publicznie dostępnych usług telefonicznych TP, na krajowym rynku dostępu do usług połączeń telefonicznych w stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej, świadczonych na zasadzie numeru dostępu i preselekcji oraz umorzył postępowanie antymonopolowe w sprawie naruszenia przez TP art. 82 *TWE* poprzez stosowanie klauzuli wyłączności na korzystanie z publicznie dostępnych usług telefonicznych TP, na krajowym rynku dostępu do usług połączeń telefonicznych w stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej, świadczonych na zasadzie numeru dostępu i preselekcji.

14. Z uwagi na fakt, że zarzut postawiony TP przez FBPS we wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego w niniejszej sprawie, dotyczący „ograniczenia abonentom wybierającym plan taryfowy „plan tp socjalny” TP S.A. możliwości korzystania z usług innych operatorów telekomunikacyjnych” jest zarzutem węższym i jednocześnie w pełni mieszczącym się w zakresie zarzutu postawionego przez Tele2 tj. „stosowaniu klauzuli wyłączności na korzystanie z publicznie dostępnych usług telefonicznych Telekomunikacji Polskiej S.A.”, Prezes Urzędu uznał, że wszczęte na wniosek FBPS postępowanie podlega **umorzeniu jako bezprzedmiotowe**.
15. Zgodnie z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej *Kpa*, w zw. z art. 80 *Ustawy*, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.
16. Przesłanką obligatoryjnego umorzenia postępowania jest zatem **bezprzedmiotowość** postępowania, przy czym *Kpa* nie zawiera żadnych wskazówek dla bliższego określenia tej przesłanki.
17. Charakter oraz treść przesłanki bezprzedmiotowości zostały jednak doprecyzowane w orzecznictwie sądowym oraz poglądach przedstawicieli doktryny prawa.
18. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 24 kwietnia 2003 r. (sygn. akt: III SA 2225/01) wskazał, że przesłanka bezprzedmiotowości występuje, gdy brak jest podstaw prawnych do merytorycznego rozstrzygnięcia danej sprawy w ogóle bądź nie było podstaw do jej rozpoznania w drodze postępowania administracyjnego.
19. Zgodnie z powyższym wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego to brak przedmiotu postępowania. Tym przedmiotem jest zaś konkretna sprawa, w której organ administracji państwowej jest władny i jednocześnie zobowiązany rozstrzygnąć na podstawie przepisów prawa materialnego o uprawnieniach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu.
20. W doktrynie jako jedną z przyczyn uniemożliwiających prowadzenie postępowania z powodu braku podstaw prawnych do merytorycznego rozstrzygnięcia, a w konsekwencji prowadzących do konieczności jego umorzenia na podstawie art. 105 § 1 *Kpa*, podaje się istnienie uprzedniego rozstrzygnięcia tożsamej sprawy.

21. Dla zaistnienia możliwości skutecznego orzekania w postępowaniu administracyjnym „*sprawa administracyjna musi mieć charakter „otwarty” w tym znaczeniu, że nie może być rozstrzygnięta orzeczeniem ostatecznym (res iudicata)*”²
22. Powyższy pogląd potwierdzony został także wielokrotnie w orzecznictwie sądów administracyjnych. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 sierpnia 1999 r. (sygn. akt: IV SA 1167/97) jako jedną z przyczyn uzasadniających umorzenie postępowania na podstawie art. 105 § 1 *Kpa* wskazał „*sytuację, gdy sprawa została już rozstrzygnięta decyzją ostateczną*”.
23. Podobnie w wyroku z 19 czerwca 2000 r. Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że „*Dopóki orzeczenie rozstrzygające w sposób ostateczny daną sprawę funkcjonuje w obrocie prawnym, kolejne postępowanie dotyczące tej samej materii jest w oczywisty sposób bezprzedmiotowe*”³.
24. Dla oceny prawnej *rei iudicatae* w postępowaniu administracyjnym zasadnicze znaczenie ma kwestia wzajemnego stosunku dwóch decyzji administracyjnych wydanych w tej samej sprawie.
25. Art. 156 § 1 pkt 3 *Kpa* stanowi normatywną podstawę stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej, która dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją administracyjną.
26. Pomimo wyrażonego w art. 79 ust. 1 *Ustawy* wyłączenia możliwości zastosowania przez stronę postępowania środków prawnych wzruszenia decyzji przewidzianych w *Kpa*, dotyczących wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji, art. 156 § 1 pkt 3 *Kpa*, zawierający enumeratywne wyliczenie przypadków nieważności decyzji administracyjnej, znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie w zw. z art. 80 *Ustawy*, co implikuje konieczność uwzględnienia jego treści w toku niniejszego postępowania.
27. Przepis ten wiąże Prezesa Urzędu – jako organ administracji publicznej działający na podstawie i w granicach prawa – na równi z innymi przepisami proceduralnymi oraz materialnymi, a jego naruszenie będzie stanowiło podstawę do uchylenia lub zmiany decyzji przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
28. Oznacza to w konsekwencji spoczywający na Prezesie Urzędu obowiązek niewydawania decyzji administracyjnych naruszających dyspozycję art. 156 § 1 *Kpa*.

² G. Łaszczyca „*Komentarz do art. 105 kodeksu postępowania administracyjnego (Dz.U.00.98.1071)*”, [w:] G. Łaszczyca, Cz. Martysz, A. Matan, „*Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Tom I i IP*”, Zakamycze, 2005

³ wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 19 czerwca 2000 r. sygn. akt: I SA/Ka 2247/98

29. W przypadku zaistnienia *rei indicatae* niedopuszczalne jest zatem wydanie kolejnego merytorycznego rozstrzygnięcia dotyczącego tożsamej sprawy.
30. Postępowanie zmierzające do wydania decyzji w sprawie już zakończonej ostateczną decyzją administracyjną powinno w rezultacie zostać umorzone jako bezprzedmiotowe na podstawie art. 105 § 1 *Kpa*.
31. Analiza orzecznictwa sądów administracyjnych wskazuje, że nieważność decyzji z powodu *rei indicatae* będzie zachodziła wtedy, gdy zaistnieje **tożsamość** sprawy aktualnie rozpatrywanej ze sprawą już zakończoną, a więc w przypadku występowania:
- a. tych samych podmiotów w obydwu sprawach,
 - b. tego samego przedmiotu rozumianego jako interesy prawne lub obowiązki, które następnie po wydaniu decyzji stają się prawem nabytym (lub jego brakiem) lub obowiązkami prawnymi określonych podmiotów oraz
 - c. tego samego stanu prawnego w nie zmienionym stanie faktycznym sprawy.⁴
32. Odnosząc się do pierwszej ze wskazanych powyżej przesłanek stwierdzenia tożsamości dwóch spraw, należy podkreślić, że w przypadku postępowań prowadzonych przed Prezesem Urzędu, przesłanka ta musi być oceniana z uwzględnieniem **szczególnego charakteru decyzji** wydawanych w sprawach antymonopolowych.
33. Decyzje w sprawach praktyk ograniczających konkurencję nie rozstrzygają bowiem głównie o prawach i obowiązkach przedsiębiorców w stosunkach pomiędzy nimi, a raczej o powinności określonego zachowania się strony postępowania, której zarzucane jest stosowanie praktyki ograniczającej konkurencję, względem wszystkich pozostałych uczestników rynku.
34. Osiągnięcie celu postępowania antymonopolowego, jakim jest eliminacja niezgodnych z prawem konkurencji zachowań rynkowych, następuje niezależnie od tego czy decyzja nakazująca zaniechanie niedozwolonych praktyk została wydana w postępowaniu toczącym się na wniosek uprawnionego podmiotu, czy też w postępowaniu toczącym się z urzędu.
35. Dla oceny działania przedsiębiorcy nie ma także znaczenia fakt, który z podmiotów uprawnionych na mocy art. 84 ust. 1 *Ustawy* skierował do Prezesa Urzędu stosowny wniosek o wszczęcie postępowania.
36. Decyzja merytorycznie kończąca postępowanie antymonopolowe jest bowiem zawsze wydawana w oparciu o analizę wpływu danej praktyki na interes publiczny oraz konkurencję

⁴ wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 kwietnia 1998 r., sygn. akt: IV SA 1061/96

rozumianą „nie jako sytuacja pojedynczego przedsiębiorcy, lecz jako zjawisko charakteryzujące funkcjonowanie gospodarki”.⁵

37. Interes prawny poszczególnych przedsiębiorców-wnioskodawców, o którym mowa w art. 84 ust. 1 pkt 1 *Ustawy*, musi każdorazowo mieścić się w zakresie szeroko pojętego interesu publicznego.
38. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 *Ustawy*, ustawa ta może znaleźć zastosowanie jedynie gdy ochrona interesów przedsiębiorców oraz konsumentów podejmowana jest w interesie publicznym. Oznacza to, że postępowania antymonopolowe nie mają na celu bezpośredniej ochrony partykularnego interesu wnioskodawcy.
39. Decyzja stwierdzająca stosowanie praktyki ograniczającej konkurencję wydana na wniosek któregośkolwiek podmiotu doprowadza do wyeliminowania niezgodnych z prawem zachowań wobec wszystkich uczestników obrotu gospodarczego. Nie jest w tym zakresie konieczne wydawanie odrębnych decyzji administracyjnych skierowanych do poszczególnych przedsiębiorców.
40. Należy także wskazać na sankcję nieważności, jaka została przewidziana w stosunku do zakazanych art. 5 *Ustawy* porozumień oraz czynności prawnych będących przejawem nadużywania pozycji dominującej. Sankcja ta odnosi skutek *erga omnes* i każdy podmiot może się na zaistniałą nieważność powoływać.
41. Podobnie decyzja niestwierdzająca stosowania praktyk ograniczających konkurencję odnosi się do zachowania przedsiębiorcy jako takiego, a nie w stosunku do określonego wnioskodawcy i oznacza, że nie jest konieczne wydawanie przez Prezesa Urzędu kolejnych decyzji niestwierdzających stosowania praktyki w stosunkach pomiędzy przedsiębiorcą, któremu praktykę tą zarzucano a pozostałymi podmiotami funkcjonującymi na rynku.
42. Zgodnie z zasadami ogólnymi wynikającymi z przepisów procedury administracyjnej rozstrzygnięcie zawarte w decyzji o stwierdzeniu bądź niestwierdzeniu praktyki ograniczającej konkurencję wiąże bezpośrednio jedynie jej adresatów.
43. W postępowaniach antymonopolowych rozstrzygnięcie takie ma jednak także częściowo **walor powszechny**, gdyż po pierwsze prowadzi albo do zmiany, albo do potwierdzenia legalności określonego postępowania przedsiębiorcy **względem całego rynku** oraz – po drugie – wiąże Prezesa Urzędu co do prawnej oceny zachowania adresata tej decyzji jako strony, której zarzucane jest stosowanie antykonkurencyjnych praktyk.

⁵ wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2001 r., sygn. akt I CKN 1217/98

44. W postępowaniach antymonopolowych należy zatem opowiedzieć się za przyjętą przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 27 lipca 1981 r. (sygn. akt: SA/Po 15/81) tezą, że szczególnym przypadkiem tożsamości sprawy jest sytuacja, w której pomimo braku identyczności podmiotowej w ramach obydwu postępowań, ich tożsamość opiera się na istnieniu „*sytuacji, w której chodzi o dysponowanie tym samym dobrem*”.
45. Dobrem tym w przypadku postępowań antymonopolowych jest interes publiczny wyrażający się w zachowaniu **zrównoważonych i niezakłóconych warunków konkurowania** na rynku.
46. W konsekwencji należy uznać, że w niniejszym postępowaniu oraz w postępowaniu sygn. DOK 2-411-3/05/PW, brak tożsamości podmiotowej po stronie wnioskodawcy, przy uwzględnieniu identyczności strony postępowania, której zarzucana jest praktyka, nie stanowi przeszkody do stwierdzenia tożsamości obydwu spraw administracyjnych.
47. Odnosząc się do drugiej wskazanej wyżej przesłanki, dotyczącej identyczności interesu prawnie chronionego w toku postępowania lub identyczności obowiązków prawnych określonych podmiotów, Prezes Urzędu stwierdził, że zarówno postępowanie wszczęte z wniosku Tele2, jak i niniejsze postępowanie dotyczą **obowiązku TP**, polegającego na nienaruszaniu reguł konkurencji obowiązujących na rynku w drodze stosowania klauzuli wyłączności na świadczone przez nią usługi telekomunikacyjne.
48. Interesem prawnym chronionym w obydwu postępowaniach jest **interes publiczny**.
49. Przesłanka tożsamości interesów prawnych lub obowiązków w przedmiotowych postępowaniach jest zatem spełniona.
50. Analizując ostatni aspekt tożsamości spraw administracyjnych, Prezes Urzędu uznał, że stan prawny oraz faktyczny postępowania toczącego się na wniosek FBPS **mieści się** w stanie faktycznym i prawnym postępowania wszczętego na wniosek Tele2.
51. Wynika to z brzmienia zarzutów stawianych TP w każdym z powyższych postępowań oraz kwalifikacji prawnej zarzucanych temu przedsiębiorcy działań.
52. Decyzja DOK-112/06 dotyczy bowiem stosowania klauzuli wyłączności na korzystanie z publicznie dostępnych usług telefonicznych TP jako praktyki określonej w art. 8 ust. 2 pkt 5 *Ustawy* oraz art. 82 *TWE*. Obejmuje ona zatem także przedmiot niniejszego postępowania, a więc ograniczanie abonentom wybierającym plan taryfowy „plan tp socjalny” TP możliwości korzystania z usług innych operatorów telekomunikacyjnych.

53. Jedynym planem telefonicznym, w którym TP umieściła klauzulę wyłączności w czasie prowadzenia postępowania DOK 2-411-3/05/PW był „plan tp socjalny”.
54. Niestwierdzenie antykonkurencyjności stosowania klauzuli wyłączności na korzystanie z publicznie dostępnych usług telefonicznych TP oznaczało więc w istocie niestwierdzenie antykonkurencyjności stosowania tej klauzuli w „planie tp socjalnym”.
55. Zarzut postawiony przez FBPS, dotyczący naruszenia art. 8 ust. 2 pkt 5 *Ustawy*, mieści się zatem w zakresie rozstrzygnięcia decyzji DOK-112/06, ponieważ sprowadza się on do analizy klauzuli wyłączności zawartej w warunkach świadczenia „planu tp socjalnego” jako pakietu publicznie dostępnych usług telefonicznych TP.
56. Na płaszczyźnie prawnej, uznanie działania TP za nienaruszające dyspozycji art. 8 ust. 2 pkt 5 *Ustawy* oraz art. 82 *TWE* czyni bezprzedmiotowym analizowanie tego działania pod kątem naruszenia wyłącznie art. 8 ust. 2 pkt 5 *Ustawy*.
57. W konsekwencji tożsamość stanu faktycznego oraz prawnego będącego przedmiotem obydwu postępowań w sytuacji, gdy pierwsze z nich (już zakończone wydaniem decyzji), toczyło się na podstawie art. 8 ust. 2 pkt 5 *Ustawy* oraz art. 82 *TWE*, zaś drugie toczy się na podstawie art. 8 ust. 2 pkt 5 *Ustawy*, zobowiązuje Prezesa Urzędu do **umorzenia** tego drugiego postępowania z uwagi na obowiązujący zakaz prowadzenia dwóch postępowań w tej samej sprawie jako zakaz wynikający z przyjęcia w polskim prawie zasady *ne bis in idem*.

Zważywszy powyższe orzeka się jak w sentencji.

Zgodnie z art. 78 ust. 1 *Ustawy* w zw. z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331) oraz w zw. z art. 479²⁸ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. *Kodeks postępowania cywilnego* (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Z upoważnienia

Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Dyrektor Departamentu Ochrony Konkurencji

Monika Bychowska

Otrzymują:

1. Pani Urszula Zaroń

pełnomocnik spółki Telekomunikacja Polska S.A.
Telekomunikacja Polska S.A.
ul. Twarda 18
00-105 Warszawa

2. Pan Jacek Hochman

pełnomocnik spółki FBPS Polska Sp. z o.o.
ul. Długa 4
00-238 Warszawa

3. a/a